

„Un roman captivant, de la prima până la ultima pagină... Ellison aparține, cu siguranță, elitei autorilor de thrillere. Nu lăsa acest titlu să-ți scape!”

– *Booklist*, recenzie cu stea, despre *What Lies Behind*

„Fanaticii thrillerelor care își doresc un roman plin de acțiune și de intrigi vor fi răsplătiți din plin!”

– *Library Journal*, despre *What Lies Behind*

„Fanii misterelor de investigație criminalistică, precum cele scrise de Patricia Cornwell, ar trebui să adauge imediat această serie pe lista lor de lecturi esențiale.”

– *Booklist*, recenzie cu stea, despre *When Shadows Fall*

„Un roman captivant, care te ține cu sufletul la gură, esențial pentru împătimitii genului suspans.”

– *Library Journal*, despre *When Shadows Fall*

J.T. ELLISON

LIE TO ME

(MINTE-MĂ)

PĂREAU SĂ FIE
CUPLUL PERFECT...

Traducere de
Florentina Bălan (Tomescu)

PRESTIGE

București - 2026

FIELD OF GRAVES
WHAT LIES BEHIND
WHEN SHADOWS FALL
EDGE OF BLACK
A DEEPER DARKNESS
WHERE ALL THE DEAD LIE
SO CLOSE THE HAND OF DEATH
THE IMMORTALS
THE COLD ROOM
JUDAS KISS

14

ALL THE PRETTY GIRLS

Cuprins

În care se fac prezentările.....	11
Găsim un cadavru.....	13
Ethan.....	15
Lipsește ceva.....	16
A făcut-o sau nu?.....	20
Există fisuri în orice căsnicie.....	30
Frumoasa și Bestia.....	34
Se fac descoperiri.....	41
O răsucire de cuțit.....	49
Și apoi au fost trei.....	53
Prietenele vin în vizită.....	58
Ardeți toți avocații!.....	65
Pânzele încălcite pe care le țesem.....	69
SMSS sau nu?.....	74
Ciudatul caz al soției dispărute.....	77
Sosește poliția.....	82
Zile glorioase.....	84
Spune-mi secretele tale!.....	88
Ce se întâmplă cu adevărat aici?.....	96
Începe ancheta.....	102
Citește totul despre asta.....	107
Prima descoperire.....	113
În care primim un indiciu.....	115
Voci, aud voci!.....	117
Alți zori se ivesc.....	118
Viața, așa cum o știm, s-a sfârșit.....	125
Francofilii în Franklin.....	130

Opriți nebunia!.....	135
Cea care o cunoștea cel mai bine.....	137
O surpriză neașteptată	143
Un videoclip face cât o mie de cuvinte.....	149
La fix, doamnă ofițer!	152
Se conturează o pistă.....	158
Înțeleg că vă lipsește o soție!.....	163
O bestie corozivă.....	168
Hai la o plimbare!	170
Pășește în lumea lui Wilde.....	173
Legăturile care unesc.....	176
Șantaj sau „ce semeni aia culegi“?.....	181
Când tot ce știi este fals.....	188
O schimbare de opinie.....	194
Mă întorc acasă, mă întorc acasă!	202
Bărbatul ăla minte de îngheață apele.....	207
Un strigăt, dar nu după ajutor.....	216
Iarba verde de partea cealaltă a gardului	218
Se lansează o provocare.....	219
Știrile, știrile incriminatoare.....	225
Nu totul este ceea ce pare	229
În direct, de la locul crimei	233
Cei doi nu se vor întâlni niciodată.....	241
Acum, lumea știe	246
Ei bine, nu-i așa că e ciudat?.....	248
Sutton	254
Memento Mori	255
Elle est arrivée	256
Soție întreruptă	260
Un pic de istorie.....	264
Fantoma lui Papa	268

Întâlnim un prieten	275
Și așa începe... ..	279
Bună, numele meu este... ..	284
S-a născut un copil	289
Café au lait, în pat	295
O aventură de neuitat.....	301
Vieți anterioare dezvăluite.....	305
Verdict, crimă!	313
Acele inimi sacre.....	316
O întâlnire ratată, un dezastru evitat.....	322
Secrete și monștri	326
Femeie americană	335
Titlurile sunt captivante.....	339
Trezește-te și strălucește!	341
Când lucrurile o iau razna.....	346
Arestarea	351
Uneori, primești exact ceea ce îți dorești.....	356
Toată lumea	357
Mincinosule, mincinosule, te-am prins!	358
Nu există odihnă pentru cei răi	361
Recunoaște!.....	366
Odată delincvent, mereu delincvent.....	371
Ceață pe Sena	375
Printr-un geam întunecat.....	380
Iederă otrăvitoare	385
Schimbare de strategie	387
Sprijină-te pe mine!.....	394
Treimea.....	399
Plecarea cu avionul.....	406
Luminează colțurile întunecate	409
Acasă este locul în care ești primit necondiționat.....	416

Adevărul va ieși la iveală.....	419
Trebuia să fi știut.....	423
Recunoașterea vinovăției	425
Fii iertat!	427
Judecata.....	434
Moarte și renaștere.....	441
Tocmai când credeai că s-a terminat.....	443
Nota autorului	452
Mulțumiri.....	454

ÎN CARE SE FAC PREZENTĂRILE

Nu o să mă placi prea mult. Oh, poate că în momentele tale de slăbiciune o să-ți pară rău pentru mine și vei folosi acele sentimente de căldură, de compasiune și de înțelegere profundă, pentru a-mi scuza acțiunile. Îți vei spune: „Săraca fetiță. Nu s-a putut abține“. Sau: „O poți învinovăți? După toate prin câte a trecut!“. Poate chiar te vei gândi: „S-a născut pentru asta. Nu este vina ei“.

Desigur că este vina mea. Eu am ales această cale. Da, simt că nu am altă soluție, că sunt împinsă să o fac, că există voci în capul meu care mă împing spre partea întunecată.

Dar știi ce e bine și ce e rău. Cunosc diferența dintre lumină și întuneric. S-ar putea să fiu constrânsă să distrug viețile din jurul meu, dar aș putea pleca dacă aș vrea.

Nu-i așa?

Lasă asta. Înapoi, la tine.

Cu adevărat, în adâncul sufletului, mă vei disprețui. Sunt putregaiul care trăiește în podeaua casei tale. Sunt păianjenul care fuge când îmi luminezi colțul, mereu atent, mereu în așteptare. Sunt ciobul de sticlă care îți sfâșie pielea piciorului gol. Sunt toate lucrurile rele care ți se întâmplă.

Fur lucruri.

Ucid lucruri.

Las în urma mea o urmă de distrugere, o priveliște de neuitat, val după val de ură, care te va coplesii până când te vei scufunda pe fundul micului meu ocean mizerabil, iar

ERPIIS | We know books
odată ce te vei îneca, mă voi hrăni cu carnea ta și îți voi transforma oasele în țărână.

Ești al meu acum. Ești neputincios în fața mea. Așa că nu te obosi să lupti.

Sper să te bucuri de spectacol.

GĂSIM UN CADAVRU

Cadavrul se afla în pădure, lângă un drum județean șerpuitor care ducea spre un centru istoric aglomerat, fermecător. Era complet ascuns vederii, bine ascuns, sub mai multe crengi de pin și un strat gros de resturi naturale. Hainele sintetice erau topite până la carne, ceea ce făcea dificilă identificarea rasei sau a sexului dintr-o privire. O inspecție mai atentă, ar fi dezvăluit un păr lung, într-o nuanță curioasă: nici blond, nici roșu, posibil, tratat chimic. Mâna stângă purta urmele unor inele, o verighetă, iar în cele din urmă, s-a stabilit că era trupul unei femei.

Gălbuiul de topitură și de crengi nu oprise progresia inevitabilă a descompunerii. Larvele și muștele adulte se delectau cu festinul descoperit. O petrecere a genului începuse la scurt timp după aceea. Diptera și coleoptera erau evidente după trei zile, deschizând calea pentru colonizarea viitoare de către Calliphoridae. Deși trupul era ars, dincolo de orice recunoaștere, nu părea să le pese insectelor; era, pur și simplu, o sărbătoare la grătar pentru ele.

În afara acestui proces natural, corpul zăcuse netulburat timp de două zile. Păsările de pradă zburau în cercuri lungi și leneșe deasupra cadavrului. Mașinile treceau la mai puțin de cincizeci de metri distanță, șoferii neștiind, nepăsându-le că unul de-al lor zăcea putrezind în apropiere.

După Trei Zile, o furtună puternică a smuls câteva dintre ramurile funerare, permițând expunerea trupului, lovit de grindina care pătrundea prin coronamentul de frunze. Ploile

abundente au saturat pământul, iar corpul s-a scufundat mai adânc în noroi, înclinându-se pe o parte.

După Patru Zile, corpul a fost devastat de un coiot înfometat, patruzeci și doi de dinți ascuțiți ca briciul sfâșiind tot ce era disponibil.

După Cinci Zile, corpul dezmembrat, focul și căldura, și umezeala, și insectele, și coiotul și progresia naturală a lucrurilor l-au descompus rapid, fără să se gândească la impactul pe care l-ar avea asupra celor dragi. Ideea unui corp care nu era intact era uneori mai mult decât puteau să suporte oamenii.

După Șase Zile, au găsit-o.

ETHAN

*Haosul este un nume dat oricărei ordini care produce
confuzie în mintea noastră*

– George Santayana

Franklin, Tennessee

Acum

Ethan găsisse biletul la zece minute după ce se dăduse jos din pat în acea marți, marțea care avea să schimbe totul. Coborâse scările, căscând, scărpinându-se pe piept, și găsisse... nimic. Spațiu gol, lipsit de soție.

Sutton își începea întotdeauna dimineața la masa din bucătărie cu un bol de cereale, o bucată dintr-un fruct și o ceașcă de ceai. Citea ziarul, râzând de nenumăratele greșeli de scriere - ziarul era în faliment; plata pentru o corectură decentă era ultima lor grijă. Un bol plin cu cereale, un pahar cu lapte și o lingură erau aranjate pentru el, iar pagina de sport, împăturită cu grijă lângă scaunul lui. Întotdeauna. Întotdeauna.

În această dimineață însă, nu exista nicio dovadă că Sutton ar fi fost în bucătărie. Niciun ziar, niciun bol. Nicio soție.

O strigase. Nu primise niciun răspuns. Căutase prin casă. Geanta ei era în birou, telefonul mobil, laptopul. Permisul era ascuns în portofelul ei mic, toate cardurile de credit, la îndemână și contabilizate, o bancnotă de douăzeci împăturită pe jumătate, împinsă în spatele lor.

Probabil că ieșise la alergat.

Simțise o scânteie de plăcere la acest gând. Sutton fusese, odată, o persoană pasionată de sănătate. Alerga, mergea pe jos sau făcea yoga în fiecare zi, ceva fizic, ceva care să-i mențină corpul în mișcare și în formă. Și ce

formă... Când o întâlnise, femeia era superbă, suplă și slăbuță, picioare puternice și glezne delicate, tendoane încredinate și strălucitoare ca ale unui cal pursânge. Un corp pe care îl sculptase să se potrivească cu al lui, să se potrivească cu el.

Ethan Montclair nu putea să aibă o soție banală, nu. Avea nevoie de o femeie pe care s-o scoată la cocktailuri și să arate impecabil în rochie neagră. Nu era suficient că arăta bine, dar și gândea la fel de mult... Avea nevoie de o parteneră la toate nivelurile - fizic și intelectual. Poate că era o concepție superficială din partea lui, dar era un bărbat atrăgător, care întorcea toate privirile, astfel că își dorea ca soția lui să fie, deopotrivă, superbă, dar și inteligentă. Iar Sutton se potrivea perfect.

Știa că formau un cuplu puternic și atractiv. Înfațișare, inteligență și succes, atât de mult succes... Asta era marca lor.

După nașterea lui Dashiell, își revenise ca o campioană de curse, deși, mai târziu, când lumea lor s-a prăbușit, devenise obosită, balonată și umflată la față de la medicamente și depresie, așa încât nu mai arăta niciun interes să fie frumoasă, să fie în formă.

Faptul că hotărâse să alerge din nou îi dăduse speranță. Atât de multă speranță... Cu moralul ridicat, se întoarse în bucătăria însoțită și veselă și își luă propriul bol, propriile cereale. Își făcu o ceașcă de ceai, fluierând. Se duse după ștevie - niciodată zahăr pentru Montclairii preocupați de sănătate, nu, niciodată.

Atunci, o văzu. Mică. Albă. Liniată. Ruptă dintr-un caiet cu spirală, un Clairefontaine, preferatul lui Sutton pentru hârtia netedă și plăcută.

Acest lucru era complet nepotrivit cu restul bucătăriei lor impecabile. Sutton era, mai presus de toate, o maniacă a ordinii. Nu ar fi lăsat niciodată ceva aruncat la întâmplare.

Toată fericirea dispăru. Înțelesese. Greșise complet. Ea nu plecase să alerge.

Ridică biletul.

Dragă Ethan,

Îmi pare rău că-ți fac asta, dar am nevoie de puțin timp departe. Am fost nefericită, știi asta. Nu ar trebui să fie o mare surpriză.

Iartă-mă că sunt o lașă! Iartă-mă pentru atâtea lucruri!
Nu mă căuta!

S

Plecase.

Simțea ceva strângându-l în piept, un fel de durere, atunci realizează că inima lui tocmai se frânsese. Întotdeauna crezuse că este un termen stupid, absurd, dar acum știa. Se putea întâmpla, se întâmpla. Era sfâșiat în două, făcut bucăți. Nu e de mirare că existau ritualuri care avertizau împotriva acestui lucru - ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă.

Dumnezeu îl sfâșia în bucăți, drept pedeapsă, și o merita. Merita totul.

Nu a plâns. Nu mai rămăseseră lacrimi de vărsat pentru niciunul dintre ei.

Așeză biletul jos, cu grijă, ca și cum ar fi fost o bombă, care ar fi putut să explodeze la o atingere greșită. Se îndreptă către dormitorul lor. Nimic nu părea nelalocul lui. Peria ei, trusa de machiaj, periuța de dinți, toate aliniat cu grijă pe marmură. Valiza ei era în dulap.

Se întoarse la parter, la biroul ei, în partea din spate a casei. Verifică încă o dată.

Laptopul ei era pe birou.

Telefonul mobil era în încărcător.

Poșeta era pe podea, lângă scaunul ei.

Portofelul era înăuntru, fotografia zâmbitoare de pe carnetul de conducere, care o făcea să arate ca un model.

Ca un zombi, se întoarse în bucătărie. Deschise frigiderul și scoase laptele. Turnă cereale în bol. Puse ștevia în ceai. Se așeză la masa goală și se uită fix la locul în care ar fi trebuit să fie soția lui.

Ce trebuia să facă acum? Unde putea să fie? Trecu în revistă toate posibilitățile, își imagina locurile pe care ea le iubea, eliminându-le unul după altul. Cu siguranță, se înșelase. Cu siguranță, fugise pur și simplu la una dintre prietenele ei. Acolo se dusese. Ar trebui să-i dea puțin timp și spațiu, așa cum ceruse?

A plecat fără lucrurile ei, Ethan. Laptopul și telefonul sunt ca niște colace de salvare pentru Sutton. Sunt biroul ei, lumea ei.

O revelație începea să prindă contur. Sutton nu scăpase de depresie, nu, complet. Era încă predispusă la accese de melancolie. Poate că făcuse ceva stupid, nebunesc. Mai încercase o dată înainte, după... O, Doamne. Cuvintele ei. Poate că îi spunea exact ce făcuse.

Sunt o lașă. Iartă-mă. Nu mă căuta.

Aruncă bolul cu cereale în cealaltă parte a camerei.

– La naiba. Târfă egoistă, fără inimă.

A FĂCUT-O SAU NU?

Nu mă căuta.

Astea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese.

Așa că nu a căutat-o. Cel puțin, nu imediat. S-a așezat și a încercat să-și adune gândurile. Apoi a căutat ceva prin toate lucrurile ei, orice obiect, care să-i ofere niște răspunsuri.

Nimic. Era ca și cum s-ar fi dus să facă duș și ar fi dispărut, prin apă, într-un alt tărâm.

Intră într-o negare profundă, ireversibilă. *E bine*, își spuse. *Își ia o pauză*. Dialogul interior a funcționat. Gândurile lui morbide au dispărut. Știa, în adâncul inimii, că Sutton nu ar putea să fie atât de egoistă.

I-a dat trei ore să se întoarcă, trei ore lungi, tăcute ca moartea, apoi, când ideea că ar putea fi într-un fel de pericol, a început să-l macine, a început să dea telefoane. Bineînțeles că a făcut-o. Nu era un nemernic în totalitate, în ciuda a tot ce credeau ceilalți oameni. A fost succesul, astfel că oamenii au presupus automat că era un idiot (nu-i plăcea să dea interviuri, ținea oamenii la distanță, la sesiunile de autografe, la fel, și pe rețelele de socializare, preferând să se concentreze pe muncă). Poate că așa era.

Le-a sunat pe prietenele ei - nu erau multe, dar cele pe care le avea erau prietene apropiate, prietene de suflet, cele mai bune prietene.

Ellen, șefa departamentului de biblioteconomie, de la Universitatea Vanderbilt, nu a răspuns la telefon; el i-a lăsat un mesaj inofensiv, de tipul „Hei, sună-mă!”.

Filly - Phyllis, de fapt, dar ura să i se spună pe numele real - a răspuns la telefonul fix, la primul apel, presupunând, fără îndoială, că era Sutton care suna. Chiar și când a auzit vocea lui Ethan, salutul ei a fost vesel și entuziasmat. Când Ethan a întrebat-o dacă o văzuse pe Sutton, a părut sincer îngrijorată, dar a susținut că nu vorbiseră de câteva zile, pentru că Sutton fusese foarte ocupată.

Nu s-a putut abține, îngrijorarea lui Filly era atât de sinceră și de utilă, încât a bănuțit imediat că știa ceva, dar când a insistat, ea l-a asigurat că Sutton probabil ieșise doar la alergat și i-a cerut să o sune când va apărea Sutton, apoi a închis telefonul cu o scuză jalnică despre bebelușul ei care plângea. *Frumos mod de a răsucii cuțitul, Filly.*

Ivy era plecată din oraș cu treburi, altfel ar fi sunat-o pe ea prima. Ivy era prietenă cu amândoi. Era cea mai apropiată prietenă și confidentă a lui Sutton, o parte reală din viața lor. Era așa de trei ani deja. Ethan se uită la ceas, ezită o clipă, apoi trimise un mesaj. Ca agent de Bursă independent, Ivy își ținea mereu telefonul aproape. Suna înapoi când putea, întotdeauna făcea asta.

Se așeză la masă, cu capul în mâini. Tresări violent când sună telefonul. Nu se obosi să se uite la ID-ul apelantului, ci răspunse cu un găfâit:

– Sutton?

– Sunt Siobhan. Ce s-a întâmplat?

Oh, la naiba. Mama lui Sutton era ultima persoană pe care voia să o implice în asta. Ca să fim drăguți, Siobhan și Sutton nu erau apropiate, iar Sutton ar fi furioasă pe el dacă ar ști că a vorbit cu ea.

Ar trebui să devieze discuția și să închidă rapid telefonul.

– Bună dimineața, Siobhan. Ce mai faci?

– S-a întâmplat ceva cu Sutton?

– Nu, nu. Totul e în regulă.

– Lasă-mă să ghicesc. A plecat furioasă și nu-ți răspunde la apeluri.

– Ceva de genul ăsta. Ai vreo veste de la ea?

– Nu am mai văzut-o și nu am mai vorbit cu fiica mea de săptămâni întregi. Apropo, mulțumesc pentru croazieră! Marea Adriatică a fost uimitoare. Ar trebui să o duci și pe ea cândva.

Imboldul brusc de a mărturisi, de a o zgudui pe această femeie venală din viața ei egocentrică era copleșitor, iar cuvintele i-au ieșit pur și simplu pe gură.

– A plecat, Siobhan. Mi-a lăsat un bilet și m-a părăsit. Sunt îngrijorat pentru ea. Nu și-a luat lucrurile - telefonul, computerul, portofelul sunt toate aici.

Ca și cum asta ar fi explicat totul.

Și a explicat, cel puțin suficient, cât să o facă pe soacra lui să reacționeze.

– Vin imediat acolo, spuse ea, și îi închise telefonul.

Oh, la naiba. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Siobhan să umble prin casă, în căutare de indicii. Căutând prin colțuri, uitându-se la praf și la secrete.

Ești un idiot, Ethan. De ce i-ai spus? Atât de disperat ești?

Își turnă o ceașcă de ceai proaspăt, se uită în jur. La naiba cu toată curățenia! Și ce dacă locul nu era impecabil. Cui îi păsa? Siobhan ar găsi oricum un defect, o greșeală, indiferent de situație. Ar putea curăța locul de sus până jos, să-l aibă pregătit pentru ședința foto a *Architectural Digest*, iar ea tot ar vrea să mute o vază sau ar găsi o mică pată pe un colț de tejghea.

Siobhan Healy - *Shiv-awn*, pentru neinițiați, cum îi plăcea să sublinieze cu voce tare - se mândrea că era diferită. Prietenii ei, și unii dintre dușmanii ei, inclusiv Sutton, o numeau, pe scurt, Shiv. Era opusul lui Sutton în toate privințele. Înfațișare: mică și brunetă, irlandeză cu piele închisă la culoare, cu părul ei negru, străbătut din belșug de fire gri și ochi de cobalt, fața ascuțită și rea. Temperament: impulsivă și extrovertită; Siobhan adora atenția, bună sau rea. Limbaj: vulgară; deși nu avea accent, susținea că provenea dintr-o mahala din Dublin și nu ezita niciodată să împărtășească povestea ascensiunii ei continue.

Venise în Statele Unite și se căsătorise cu o succesiune de bărbați, fiecare mai bogat decât precedentul. Era acum la al patrulea soț, un bărbat blând și manierat, pe nume Alan, căruia îi plăcea să facă glume, glume siropoase - *hei, ar trebui să intrăm în afaceri împreună, să ne numim... Ethan Alan. Ha, ha, ha, ha, te-ai prins? Ethan Alan* - când bea prea mult.

Ethan nu era sigur cum a putut această femeie să fi adus pe lume o asemenea fiică, se întreba adesea despre trecutul lor plin de povești, dar Siobhan și Sutton refuzau să vorbească despre copilăria ei sau despre tatăl ei - donatorul de spermă, dintr-o aventură de-o noapte. Nu era, după cum spunea Sutton, unul dintre soți. Era un necunoscut. Niciodată, prin preajmă. Sutton nu-l întâlnise niciodată.

Ethan considerase asta un lucru extrem de trist. Părinții lui au fost oameni buni și generoși, deși nu-i înțelesese prea bine, dar nici ei nu l-au înțeles. Amândoi dispăruseră acum. Au murit în liniște, discret, la patru luni distanță unul față de celălalt, când el avea douăzeci și doi de ani. Fusesse destul de afectat, dar nu și devastat. Îl trimiseseră la Mount St. Mary's ca internist, când era doar un băiețel, astfel că îi

vedea doar în vacanțe. Ethan a fost întotdeauna pasionat de cărți; școala pe care a frecventat-o i-a modelat personalitatea, făcându-l încrezător și extrem de creativ. Era un mod frumos de a crește, dar Ethan își dorea ceva diferit pentru viața lui.

Visase întotdeauna ca, într-o zi, să aibă o familie unită și exuberantă. Copiii alergând în curtea din spate, câini jucându-se și lătrând, o soție superbă, îndrăgostită nebunește de el. Siguranță și stabilitate.

Visul american. La urma urmei, acesta a fost unul dintre motivele pentru care se mutase în America. Siguranță și stabilitate. Încercase. Dumnezeu știa că încercase.

Îi intră un mesaj. Ivy.

Nu am mai văzut-o și nu am mai vorbit cu ea de când am plecat în călătorie. Am stat de vorbă joi și părea bine. Trebuie să vin acasă? Ai nevoie de ajutor?

Ivy, mereu cea dispusă să dea o mână de ajutor, să se implice, să le facă viața mai ușoară.

Răspunse la mesaj:

Nu, sunt sigur că a plecat, doar ca să ne supere pe toți.

Ivy îi răspunse cu un emoji pe care el îl interpretează ca „dau ochii peste cap”. Nu înțelegea emoji-urile. Sau abrevierile de text. *LOL*. *BRB*. Pentru numele lui Dumnezeu, când a devenit atât de dificil să mai folosești cuvintele?

Soneria a sunat, insistent, ca și cum ar fi fost înjunghiată în mod repetat cu un deget gros, ceea ce, desigur, se și întâmpla. I-a deschis ușa soacrei sale, care a pășit înăuntru ca vaporul *Queen Mary*, apoi s-a întors spre el.

– Așadar, ce ai făcut acum, încât să o superi pe fiica mea?

Părul ei vopsit în negru era îndesat sub o șapcă de baseball murdară, de la Nashville Sounds; era neîngrijită și mirosea a băutură stătută. Ea și domnul trebuie să fi băut serios în seara precedentă. Le plăcea să petreacă, le plăcea să stea la clubul lor de țară cu alți indivizi îmbuibați, mâncând bucate alese, bând vin scump și jelindu-și soarta. Un cuplu atât de încântător...

– N-am făcut nimic. M-am trezit în dimineața asta și ea dispăruse. Mi-a lăsat un bilet.

– Arată-mi.

Reprimându-și răspunsul pe care voia să-l dea, o conduse în bucătărie și îi întinse biletul. Ea îl citi de trei ori, mișcându-și buzele, în timp ce făcea asta, iar el se întrebă din nou cum de această femeie plictisitoare și grosolană îl crease pe gloriosul Titan cu care el se căsătorise.

Deși în momentele grele ale lui Sutton, în perioadele de criză, putea să recunoască frânturi din Siobhan în ea.

Siobhan puse biletul jos și își încrucișă brațele la piept.

– Unde crezi că a dispărut?

Vocea ei era curios de detașată, lipsindu-i agresivitatea obișnuită față de el.

Ethan clătină din cap.

– Speram să ai tu o idee. I-am sunat prietenele. Ele spun că nu au auzit nimic de ea.

– Le-ai spus despre bilet?

– Lui Filly și lui Ivy, în treacăt. Am avut senzația că Filly ar putea să știe ceva, dar nu a fost dispusă să dezvăluie.

Siobhan făcu un gest vag cu mâna.

– Lui Filly i-a plăcut întotdeauna drama lui Sutton și speră că se va lipi și de ea. Este o femeie tristă, care trăiește

prin ceilalți. Nu știe nimic, altfel ar fi deja aici, savurând momentul.

Siobhan se jucă cu marginea hârtiei, apoi se așează la masă.

– Sutton a fost într-o stare proastă, de când cu copilul, spuse Ethan, aproape nedorindu-și să deschidă subiectul. Dar avea nevoie de ajutor, la naiba!

Siobhan încuviință din cap, surprinzător de gravă.

– O poți învinovăți?

– Bineînțeles că nu. Dar am continuat să sper... Siobhan, mai e ceva ce ar trebui să știi? Ți-a spus că mă părăsește? Nu pari surprinsă de asta.

Ea oftă lung, cu un miros de martini, suspect de mult.

– Stai jos.

Ethan nu era obișnuit să primească ordine în propria casă, mai ales de la o femeie pe care nu o îndrăgea, dar se așează pe un scaun și își așează mâinile pe genunchi. Siobhan îl privi o clipă.

– Când am vorbit ultima dată, acum câteva luni, Sutton mi-a spus că era foarte nefericită. Nu era genul ei să mi se confeseze. Știi că nu suntem întotdeauna de acord în privința alegerilor ei.

– Dacă te referi la felul în care i-ai sugerat să mă părăsească anul trecut, după ce a murit Dashiell, știu. Mi-a povestit totul...

– Mă învinovățești pe mine, Ethan?

Din nou, acel ton ciudat și detașat. Aproape, ca și cum ar fi fost confidenți aici, nu dușmani.

– Ai tratat-o urât. Ai gestionat prost lucrurile. Era într-o stare jalnică, iar tu erai prea ocupat cu mica ta aventură ca să observi.

Mica lui aventură. Stomacul i se strânse. Nimeni nu trebuia să afle adevărul. I-ar fi distrus pe toți, mai ales pe Sutton.

– Am făcut o greșală. Am recunoscut totul, mi-am cerut iertare. Începusem să readuc lucrurile pe făgașul cel bun. Vorbisem despre... Am vorbit despre o mutare, poate, să scăpăm de toate amintirile neplăcute. Să o luăm de la capăt.

– Mutare? Unde?

– Înapoi, la Londra.

– Înțeleg. Sutton era fericită să facă asta?

– Nu luasem încă o decizie concretă. Vorbeam. Făceam planuri. Despre viitor... La naiba, Siobhan, cel puțin, vorbea din nou cu mine. Nu ai idee cum a fost ultimul an, nu, cu adevărat, pentru niciunul dintre noi. A fost un chin. Oh, da, ne-am prefăcut că suntem bine. Dar odată ce ușa s-a închis și oamenii au dispărut, odată ce înmormântarea s-a terminat, iar vecinii au încetat să mai umble în vârful degetelor, am rămas singuri, încercam să ne descurcăm. A fost un iad.

– Îmi pot imagina, spuse ea, și părea că îi pasă. Dar el știa că nu-i pasă, nu, cu adevărat. Era acolo pentru bani. Siobhan și Sutton aveau, mai degrabă, o relație ciudată și distorsionată, ca niște iubite răutăcioase care se disprețuiau reciproc, și nu ca mamă și fiică. Cu toate astea, în ciuda tuturor sfaturilor lui, Sutton refuza să o îndepărteze complet. Ethan nu avea să înțeleagă niciodată acest lucru.

– Nu-mi pasă ce ți-a spus Sutton sau ce nu și-a spus. A fost agitată în ultima vreme, secretoasă. Cu siguranță, se întâmplă ceva cu ea. Știi ce plănuiește?

Mama lui Sutton păru brusc îmbătrânită.

– Nu. Dar biletul ei nu sună, ca și cum ar fi plecat veselă, să facă lucrarea Domnului. De ce nu suni la poliție? Dacă nu ai nimic de ascuns...